

दानियेलको पुस्तक - एक सय बाउन्नौँ

इजकिएलका दुई लौरोहरूको प्रतीकात्मकता: भविष्यवाणी र उद्धारको यात्रा

Jeff Pippenger

2024-03-22

हामी इजकिएल अध्याय सैंतीसको त्यस रेखामाथि विचार गरिरहेका छौं, जसले पहिले सातौँ तुरहीको ध्वनि र लाओडिसियालाई दिइएको सन्देशलाई पहिचान गर्दछ, जसले एक लाख चवालीस हजारको सेनालाई अस्तित्वमा ल्याउँछ। त्यसपछि इजकिएलले इस्राएलका उत्तरी र दक्षिणी राज्यहरूका दुई लट्टीहरूको एकीकरणलाई प्रस्तुत गर्दै, सातौँ तुरहीको ध्वनि हुने समयमा दिव्यता र मानवता कसरी संयुक्त हुन्छन् भन्ने प्रक्रियाको दृष्टान्तस्वरूप, त्यस रेखालाई पुनः दोहोर्‍याउँछन् र विस्तार गर्छन्। जब ती दुई राष्ट्रहरू एक राष्ट्रको रूपमा एकसाथ जोडिन्छन्, तब इजकिएलले तिनीहरूमाथि एक राजा रहेको पहिचान गर्छन्, र त्यसपछि तिनले अनन्त वाचालाई सम्बोधन गर्छन्, जुन एक लाख चवालीस हजारसँग सम्पन्न गरिएको वाचा हो, यस कुरामा जोड दिँदै कि अन्तिम दिनका ती वाचाका मानिसहरूको बीचमा परमेश्वरको पवित्रस्थान अनन्तकालसम्म रहनेछ।

हामीले त्यस रेखामा १८४४ मा यूहन्नाले मन्दिर नापेको कार्य पनि थपेका छौं, जसले सेप्टेम्बर ११, २००१ मा आरम्भ भएको अन्तिम नापाइको प्रतीकात्मक रूप धारण गर्दछ। त्यस नापाइको विषय जकरियाले पनि उठाउँछन्, जसमा उनले यो पनि समावेश गर्छन् कि परमेश्वरले आफ्नो नाम राख्नका लागि यरूशलेमलाई फेरि एक पटक नगरको रूपमा चुननुहुँदा त्यो नापाइ हुन्छ। हामी मन्दिरलाई निर्माण गर्ने अवयवहरू र इस्राएलका उत्तरी तथा दक्षिणी राज्यका दुई लट्टीहरूबीच एउटा उपमा तानिरहेका छौं। ख्रीष्टले आफ्नो दिव्यत्वलाई एक लाख चवालीस हजारको मानवतासँग एकतामा ल्याउनुहुने कार्य उत्तरी र दक्षिणी राज्यहरूमाथि ल्याइएको बिखरावटका दुई हजार पाँच सय बीस वर्षका दुई भविष्यवाणीहरूमा, तेईस सय वर्षको भविष्यवाणीसँग संयुक्त रूपमा, प्रतिनिधित्व गरिएको छ।

सुसमाचारको कार्यमा इजकिएलका लट्टीहरूले के प्रतिनिधित्व गर्छन् भन्ने पहिचान गर्नका लागि सुसमाचारको आधारभूत समझ आवश्यक हुन्छ। ख्रीष्टले हाम्रो पतित शरीरधर्मलाई स्वीकार गर्नुभयो, जुन चार हजार वर्षको वंशानुगत दुर्बलतापछि मरियमद्वारा उहाँमा संचारित भएको थियो। हाम्रो आदर्शको रूपमा, उहाँले देखाउनुभयो कि आफ्नो इच्छाशक्तिलाई उहाँका पिताको इच्छामा समर्पित गरी प्रयोग गर्दा, हामी पनि उहाँले जस्तै जय प्राप्त गर्न सक्छौं, अर्थात् आफ्नो इच्छाशक्तिलाई उहाँको इच्छाको अधीनतामा राखी प्रयोग गरेर। हाम्रो इच्छाशक्ति हाम्रो मस्तिष्कमा—जो आत्माको गढ हो—भलाइ वा खराबी, दुवैका लागि प्रयोग गरिन्छ।

“दुई सत्रको काम एउटै सत्रमा समेट्ने इच्छा गर्ने विद्यार्थीलाई यस विषयमा आफ्नै तरिका चलाउन दिनु हुँदैन। धेरैका लागि दोब्बर काम गर्न लाग्नु भन्नाले मस्तिष्कमाथि अत्यधिक भार पार्नु र उचित शारीरिक व्यायामको उपेक्षा गर्नु हो। मस्तिष्कले मानसिक आहारको अतिप्रचुर मात्रा ग्रहण गरी त्यसलाई पचाउन सक्छ भनी ठान्नु युक्तिसंगत होइन, र मस्तिष्कलाई अतिखुवाउनु त्यत्तिकै ठूलो पाप हो जत्तिकै पाचन-अङ्गहरूलाई विश्रामको कुनै अवसर नदिई पेटमाथि भार थोपर्नु। मस्तिष्क सम्पूर्ण मानिसको गढ हो, र खाने, लगाउने वा सुत्ने गलत बानीहरूले मस्तिष्कलाई असर गर्छन्, र विद्यार्थीले चाहने कुरा—अर्थात् उत्तम मानसिक अनुशासन—प्राप्त गर्नबाट रोक्छन्। शरीरको कुनै पनि अङ्गलाई विचारपूर्वक व्यवहार गरिएन भने त्यसले आफ्नो क्षति मस्तिष्कसम्म सन्देशका रूपमा पु-याउनेछ। युवाहरूलाई आफ्नो स्वास्थ्य कसरी जोगाउने भनेर सिकाउने कार्यमा धेरै धैर्य र दृढता प्रयोग गरिनु पर्दछ। तिनीहरू यस विषयमा राम्ररी सूचित हुनुपर्छ, ताकि प्रत्येक मांसपेशी र अङ्ग यसरी सबल र अनुशासित बन्न कि स्वेच्छिक वा अनैच्छिक क्रियामा उत्तम स्वास्थ्यको परिणाम निस्कोस्, र अध्ययनको भार वहन गर्न मस्तिष्क सशक्त बनोस्।” Christian Education, 124.

अनन्त करारको कार्य हाम्रो हृदय र हाम्रो मनमा परमेश्वरको व्यवस्था लेख्नु हो, र हाम्रो हृदय र हाम्रो मन दुवै “हाम्रा प्राणको गढ” मा अवस्थित छन्, जो हाम्रो मस्तिष्क हो।

“कुनै पुरुष वा स्त्रीको मन एकै क्षणमा पवित्रता र शुद्धताबाट पतन, भ्रष्टता, र अपराधतर्फ झर्दैन। मानवीयलाई दैवीमा रूपान्तरित गर्न, वा परमेश्वरको स्वरूपमा बनाइएकाहरूलाई पशुवत् अथवा शैतानी अवस्थासम्म पतित तुल्याउन समय लाग्छ। हेर्दै जाँदा हामी परिवर्तित हुँदै जान्छौं। आफ्नो सृष्टिकर्ताको स्वरूपमा निर्मित भएको भए तापनि, मानिसले आफ्नो मनलाई यस्तो प्रकारले शिक्षित गर्न सक्छ कि जुन पापलाई उसले एक समय घृणा गर्थ्यो, त्यही उसलाई रमणीय लाग्न थाल्छ। जब उसले जागा रहनु र प्रार्थना गर्नु छोड्छ, तब उसले गढ—अर्थात् हृदय—को रक्षा गर्न पनि छोड्छ, र पाप तथा अपराधमा संलग्न हुन्छ। मन पतित हुन्छ, र जब त्यसलाई नैतिक तथा बौद्धिक शक्तिहरूलाई दासत्वमा पार्न र तिनलाई अझ नीच वासनाहरूको अधीनमा ल्याउन शिक्षित गरिँदछ, तब त्यसलाई भ्रष्टताबाट माथि उठाउनु असम्भव हुन्छ। शारीरिक मनको विरुद्ध निरन्तर युद्ध कायम राखिनुपर्छ; र हामीलाई परमेश्वरको अनुग्रहको परिष्कृत पार्ने प्रभावद्वारा सहायता प्राप्त हुनुपर्छ, जसले मनलाई माथितिर आकर्षित गर्नेछ र त्यसलाई शुद्ध र पवित्र विषयहरूमाथि मनन गर्न अभ्यस्त तुल्याउनेछ।” Adventist Home, 330.

“मन,” “हृदय,” “मस्तिष्क” भनेको “आत्माको दुर्ग” हो। दुर्ग भनेको यस्तो किल्ला हो, जसलाई पापको प्रवेशबाट सुरक्षित राखिनुपर्छ।

“पितासँगको आफ्नो प्रार्थनामा, ख्रीष्टले संसारलाई यस्तो पाठ दिनुभयो जुन मन र आत्मामा कुँदिएर बस्नुपर्छ। उहाँले भन्नुभयो, ‘अनन्त जीवन यही हो, कि तिनीहरूले तपाईंलाई एकमात्र साँचो परमेश्वर, र येशू ख्रीष्टलाई, जसलाई तपाईंले पठाउनुभएको छ, जानून्।’ यूहन्ना 17:3। यही साँचो शिक्षा हो। यसले शक्ति प्रदान गर्दछ। परमेश्वरको र उहाँले पठाउनुभएको येशू ख्रीष्टको अनुभवात्मक ज्ञानले मानिसलाई परमेश्वरको स्वरूपमा रूपान्तरित गर्दछ। यसले मानिसलाई आफ्नैमाथि प्रभुत्व दिन्छ, र नीच स्वभावका प्रत्येक आवेग र वासनालाई मनका उच्च शक्तिहरूको नियन्त्रणअन्तर्गत ल्याउँछ। यसले त्यसको धारकलाई परमेश्वरको पुत्र र स्वर्गको उत्तराधिकारी बनाउँछ। यसले उसलाई अनन्तका मनसँग सहभोजितामा ल्याउँछ, र ब्रह्माण्डका समृद्ध खजानाहरू उसका निम्ति खोलिदिन्छ।” Christ’s Object Lessons, 114.

“निम्न प्रकृति” का “आवेगों और वासनाओं” को नियन्त्रण में रखने और अधीन करने के लिए “उच्चतर शक्तियों” का प्रयोग किया जाना है। उच्चतर शक्तियाँ मन में स्थित हैं, और “अनन्त के मन के साथ संगति” ही “मनुष्य को परमेश्वर के स्वरूप में रूपान्तरित करती है।” एक लाख चवालीस हजार के मुहरबन्दी के समय एक वर्ग में पशु की छवि और दूसरे वर्ग में मसीह की छवि निर्मित होती है। जो बात इस रूपान्तरण को सम्पन्न करती है, वह है मनो का संबंध। जिनके पास, जैसा कि पौलुस उसकी पहचान करता है, शारीरिक या दैहिक मन है, वे देह की छवि—अर्थात् पशु—का निर्माण करते हैं। जिन्होंने मसीह के मन को प्राप्त कर लिया है, वे मसीह की छवि का निर्माण करते हैं। वाचा की प्रतिज्ञा यह है कि रूपान्तरण के समय हम मसीह के मन को प्राप्त कर सकते हैं, यद्यपि हम सब शारीरिक मन के साथ उत्पन्न हुए थे।

तिमीहरूमा यही मन होस्, जो ख्रीष्ट येशूमा पनि थियो: उहाँ परमेश्वरको स्वरूपमा हुनुहुँदा पनि परमेश्वरसँग समान हुनु लुट्नुपर्ने कुरा हो भनेर ठान्नुभएन; तर उहाँले आफैलाई शून्य तुल्याउनुभयो, दासको स्वरूप धारण गर्नुभयो, र मानिसहरूको समानतामा जन्मनुभयो; अनि मानिसकै रूपमा देखिन आउँदा उहाँले आफैलाई होच्याउनुभयो, र मृत्यु, अर्थात् क्रूसको मृत्युसम्म आज्ञाकारी हुनुभयो। फिलिप्पी 2:5-8.

हामीभित्र ख्रीष्टको मन हुनु आवश्यक छ, जसरी त्यो ख्रीष्टमा पनि थियो, किनकि हामी उहाँकै स्वरूपमा सृष्टि गरिएका हौं। तर हामीसँग त्यो मन छैन; हामीसँग पापी शारीरिक मन छ, जो पापको अधीनमा बेचिएको छ।

यसकारण अब ख्रीष्ट येशूमा हुनेहरूका निम्ति कुनै दोषसिद्धि छैन, जो शरीरअनुसार होइन, तर आत्माअनुसार हिँड्छन्। किनकि ख्रीष्ट येशूमा जीवनका आत्माको व्यवस्थाले मलाई पाप र मृत्युको व्यवस्थाबाट स्वतन्त्र गरेको छ। किनकि व्यवस्थाले जे गर्न सकेन, त्यसमा कि त्यो शरीरद्वारा दुर्बल थियो, परमेश्वरले आफ्नै पुत्रलाई पापी शरीरको समानतामा र पापको निम्ति पठाई, शरीरमै पापलाई दोषी ठहराउनुभयो; ताकि व्यवस्थाको धार्मिकता हामीमा पूरा होस्, जो शरीरअनुसार होइन, तर आत्माअनुसार हिँड्छौं। किनकि शरीरअनुसार हुनेहरूले शरीरका

कुराहरूमा मन लगाउँछन्; तर आत्माअनुसार हुनेहरूले आत्माका कुराहरूमा। किनकि शारीरिक मन हुनु मृत्यु हो; तर आत्मिक मन हुनु जीवन र शान्ति हो। किनभने शारीरिक मन परमेश्वरको विरुद्ध वैरभाव हो; किनकि त्यो परमेश्वरको व्यवस्थाको अधीन हुँदैन, न त वास्तवमै हुन सक्छ। यसैले शरीरमा हुनेहरूले परमेश्वरलाई प्रसन्न पार्न सक्दैनन्। तर यदि परमेश्वरको आत्मा तिमीहरूमा वास गर्नुहुन्छ भने, तिमीहरू शरीरमा होइन, तर आत्मामा छौ। अब यदि कसैसँग ख्रीष्टको आत्मा छैन भने, त्यो उहाँको होइन। अनि यदि ख्रीष्ट तिमीहरूमा हुनुहुन्छ भने, पापको कारणले शरीर मरेको छ; तर धार्मिकताको कारणले आत्मा जीवन हो। रोमी ८:१-१०।

आत्माका हुनु जीवन हो, र शरीरका हुनु मृत्यु हो। शरीर तल्लो स्वभाव हो; यो हाम्रा भावनाहरूको स्रोत हो। शारीरिक तल्लो स्वभाव उच्च स्वभावद्वारा शासित हुनुपर्छ, र यो पवित्र आत्माप्रति अधीनतामा हाम्रो इच्छाशक्तिको अभ्यासद्वारा सिद्ध हुन्छ। हाम्रो उच्च शारीरिक मन यहाँ र अहिले नै रूपान्तरित हुन सक्छ, तर हाम्रो तल्लो स्वभाव परिवर्तन हुनका लागि दोस्रो आगमनसम्म पर्खनुपर्छ।

इज्जकिएलका दुईवटा लट्टीहरूले एउटा यस्तो लट्टीलाई चिह्नित गर्छन्, जुन प्राङ्गणको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, र त्यो लट्टी सन् १७९८ मा आफ्नो निष्कर्षमा पुगेको थियो। त्यो एक हजार दुई सय साठी वर्षसम्म मूर्तिपूजकत्वद्वारा सेनालाई कुल्चिन्, र एक हजार दुई सय साठी वर्षसम्म पोपतन्त्रद्वारा सेनालाई कुल्चिनुद्वारा पूर्णतः विभाजित गरिएको थियो। त्यो लट्टीले परमेश्वरको पवित्रस्थानलाई कुल्चिनुलाई प्रतिनिधित्व गर्दैनथ्यो, किनकि परमेश्वरको पवित्रस्थान दक्षिणी राज्यमा अवस्थित थियो। मूर्तिपूजकत्व र पोपतन्त्रद्वारा कुल्चिएको सेना मानवीय मन्दिर थियो, तर दक्षिणी राज्यसँगको सम्बन्धमा त्यो शरीर थियो, र दक्षिणी राज्य नै त्यो स्थान थियो जहाँ परमेश्वरले शिर राख्न रोज्नुभएको थियो। उत्तरी राज्य शरीर थियो, दक्षिणी राज्य शिर थियो।

उत्तरी राज्यका बाह्र सय साठी वर्षका दुई विभाजनहरूले शरीर-मन्दिरमा पापतर्फका दुई भिन्न प्रवृत्तिहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्थे, जसरी तिनलाई वंशानुगत र अभ्यासद्वारा विकसित प्रवृत्तिहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। मूर्तिपूजा शरीर-मन्दिरमा पापका वंशानुगत प्रवृत्तिहरूको प्रतीक थियो, र पोपवादी व्यवस्थाद्वारा मूर्तिपूजाको धर्म ग्रहण गरिनुले पापतर्फका विकसित प्रवृत्तिहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। जुनसुकै अवस्थामा पनि, शरीर-मन्दिर दोस्रो आगमनसम्म रूपान्तरित हुन सक्दैनथ्यो, त्यसैले उत्तरी राज्यको लट्टी केवल १७९८ सम्म मात्र विस्तार भयो, र जब यूहन्नालाई मन्दिर नाप्र भनियो, तब त्यो लट्टीलाई छोडिनु पर्ने थियो।

“धर्मपरिवर्तन” भन्ने शब्दको अर्थ एक अवस्थाबाट वा दशाबाट अर्को अवस्था वा दशामा रूपान्तरण वा परिवर्तन हो। जब आदम र हव्वाले पाप गरे, तब उनीहरू आफ्नो मौलिक अवस्थाबाट “परिवर्तित” भए, किनकि उनीहरू परमेश्वरको स्वरूपमा, सिद्ध बनाईएका थिए, जहाँ उच्च शक्तिहरूले निम्न शक्तिहरूमाथि नियन्त्रण राख्थे। जब उनीहरूले पाप गरे, तब उनीहरू यस्तो अस्तित्वमा “परिवर्तित” भए जहाँ निम्न शक्तिहरूले उच्च शक्तिहरूमाथि प्रभुत्व जमाए। उनीहरूले त्यो अवस्था आफ्ना सबै सन्तानहरूमा हस्तान्तरण गरे।

इज्जकिएलका दुई लट्टीहरूको भविष्यसूचक सम्बन्धमा, प्रभुले यरूशलेमलाई शिर, अर्थात् राजाले निवास गर्ने राजधानीको रूपमा चुन्यो। त्यही उच्च शक्ति हुनुपर्ने थियो। दुई लट्टीहरूको उपमामा दक्षिणी राज्य, उत्तरतर्फको उच्च राज्यको सम्बन्धमा, निम्न शक्ति थियो। जब ती दुई लट्टीहरूलाई एकसाथ जोडिनुपर्ने थियो, त्यसले प्रतिनिधित्व गर्ने परिवर्तनले दक्षिणी राज्यलाई शिरको रूपमा आफ्नो स्थानमा पुनः फर्काइनु आवश्यक ठहरायो। त्यसलाई उत्तरी राज्यतर्फ रूपान्तरित गरिनु थियो, किनकि त्यसबेला त्यो उत्तरको सच्चा राजासँग संयुक्त भएको थियो, र सच्चा उत्तरी राज्यको सिंहासन-कक्षसँग सम्बद्ध भएको थियो।

यस कारणले उत्तरीय राज्य केवल १७९८ सम्म मात्र पुग्यो, र यूहन्नालाई आँगनलाई छोडिदिन भनियो, जुन पनि केवल १७९८ सम्म मात्र पुगेको थियो। तेस्रो स्वर्गदूतको आगमनसँगै दक्षिणीय राज्य तेईस सय वर्षको लट्टीसँग जोडिने थियो, तर यूहन्नाले त्यसपछि नापेका मन्दिरका दुई कोठाभित्र देवत्व र मानवत्वको संयोजन सम्पन्न भएपछि उत्तरीय राज्यको अन्त हुने थियो। उत्तरीय राज्य छयालीसको कडीद्वारा, तेस्रो स्वर्गदूतको आगमनमा, दक्षिणीय राज्यसँग जोडिएको थियो, तर दक्षिणीय राज्यझैँ त्यो प्रत्यक्ष रूपमा १८४४ सँग जोडिएको थिएन।

दक्षिणी राज्य चालीस-छ वर्षको मन्दिरसँग, तथा दुई सय बीस वर्षद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको दिव्यत्व र मानवत्वको संयोजनसँग सम्बन्धित थियो। 1798 मा उत्तरी राज्यले चालीस-छ वर्षको मन्दिरको जगलाई चिह्नित गर्‍यो, तर त्यहीँ त्यसको अन्त्य भयो, किनकि जगको रूपमा त्यसले ख्रीष्टले आफूमाथि धारण गर्नुभएको देहलाई प्रतिनिधित्व गर्‍थ्यो, र उहाँको देह जगत्को उत्पत्तिदेखि नै वध गरिएको थियो। सबै मन्दिरहरू परस्पर विनिमेय प्रतीकहरू हुन्, र 1798 मा चालीस-छ वर्षको जगले उहाँको मानवीय देहलाई पहिचान गराउँछ, तथा 1844 मा ती चालीस-छ वर्षको निष्कर्षले उहाँको दिव्यत्वलाई पहिचान गराउँछ।

१७९८ सम्म कुल्चिँदै आएको सेना परमेश्वरको पवित्रस्थान थिएन, यद्यपि त्यस समयावधिमा परमेश्वरको पवित्रस्थानलाई कुल्चिएको रूपमा प्रस्तुत गरिएको थियो; तर त्यो कुल्चिने कार्य दक्षिणी राज्यमा भइरहेका थियो, जहाँ परमेश्वरले आफ्नो पवित्रस्थान र आफ्नो नाउँ राख्नका लागि यरूशलेमलाई चुनिएको थियो। कुल्चिँदै आएको त्यो सेना अन्यजातिहरूको प्रतिनिधित्व गर्‍थ्यो; त्यसले शरीरको प्रतिनिधित्व गर्‍थ्यो।

जब आदम र हव्वाले पाप गरे, तब पापद्वारा कुल्चिँदै गएको मानवजातिको सात हजार वर्षका “सात समय” सुरु भए। त्यस बेला जगत्को उत्पत्तिदेखि नै वध गरिएको थुमाले मानवजातिको पापमय नग्नतालाई ढाक्न थुमाका छाला प्रदान गर्नुभयो। जब मानवजातिको कुल्चाई १७९८ मा समाप्त भयो, तब मन्दिरको प्रत्येक पवित्रीकृत प्रतिरूपको आधारशिला तथा निर्माणकर्ता थुमा फेरि वध गरियो। त्यहाँ उत्तरी राज्य, र त्यसमा प्रतिनिधित्व गरिएको मानव-मन्दिर, अन्त भयो।

१७९८ त्यो समय थियो जब नक्कली विरोधीख्रीष्ट मारियो, उसले आफ्नो शैतानी साक्षी साढे तीन भविष्यसूचक वर्षसम्म दिइसकेपछि; त्यो अवधि सन् ५३८ मा उसको अधिकारप्राप्तिसँग सुरु भएको थियो, जसको अघि सन् ५०८ मा आरम्भ भएको तीस वर्षको तयारी रहेको थियो। यो ख्रीष्टको जन्मदेखि आरम्भ भएको उहाँको तीस वर्षको तयारीको शैतानी नक्कल थियो, जुन उहाँको अधिकारप्राप्तिमा—जब उहाँले बप्तिस्मा लिनुभयो—समाप्त भयो, र त्यसपछि उहाँले साढे तीन वास्तविक वर्षसम्म आफ्नो साक्षी दिनुभयो, यहाँसम्म कि संसारको जगत्को स्थापनादेखि मारिएको थुमा क्रूसमा चढाइयो। त्यसबेला उहाँको त्यो प्रतिज्ञा पूरा भयो कि मन्दिर नष्ट भएपछि उहाँले त्यसलाई तीन दिनमा फेरि उठाउनुहुनेछ।

उहाँ नै आफ्ना शरीररूपी मन्दिरलाई पुनः उठाउने हुनुहुन्थ्यो, किनकि उहाँको दिव्यता नै पुनरुत्थान सम्पन्न गर्ने शक्ति थियो; क्रूसारोपणमा उहाँको दिव्यता मरेको थिएन, तर क्रूसमा उहाँको मानवता मरेको थियो, किनकि परमेश्वर मर्नु असम्भव छ।

“‘म पुनरुत्थान र जीवन हुँ’ (यूहन्ना 11:25)। जसले भन्नुभएको थियो, ‘म आफ्नो जीवन अर्पण गर्दछु, ताकि म त्यसलाई फेरि लिऊँ’ (यूहन्ना 10:17), उहाँ आफैँमा रहेको जीवनका साथ चिहानबाट बाहिर आउनुभयो। मानवता मरेको थियो; दिव्यता मरेन। आफ्नो दिव्यतामा ख्रीष्टले मृत्युका बन्धनहरू तोड्ने शक्ति धारण गर्नुभएको थियो। उहाँ घोषणा गर्नुहुन्छ कि जसलाई उहाँ चाहनुहुन्छ, त्यसलाई जीवन्त पार्न उहाँमा आफैँ जीवन छ।”

Selected Messages, book 1, 301.

१७९८ मा, “उत्तरीय राज्य” का सेनादल, अर्थात् मानवीय मन्दिर, आफ्नो निष्कर्षमा पुग्यो; किनकि तल्लो स्वभावको प्रतीक भएकाले, दोस्रो आगमनको पुनरुत्थान नभएसम्म त्यसलाई परिवर्तन गर्न सकिँदैनथ्यो। तथापि, यसले ती छयालीस वर्षहरूको आधारलाई पहिचान गरायो, जब ख्रीष्टले त्यो मन्दिर उठाउनुभयो जो रूपान्तरित हुन सक्थ्यो, जसलाई दक्षिणीय राज्यद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो, र जो मनका उच्च शक्तिहरूको प्रतीक थियो, जुन पापी धर्मी ठहरिएकै क्षण रूपान्तरित हुन्छ।

“ख्रीष्ट स्वयम् ले राख्नुभएको जगमाथि प्रेरितहरूले परमेश्वरको मण्डली निर्माण गरे। पवित्रशास्त्रमा मण्डलीको निर्माणलाई दृष्टान्तस्वरूप स्पष्ट पार्न मन्दिर उठाइने आकृति बारम्बार प्रयोग गरिएको छ। जकरियाले ख्रीष्टलाई परमप्रभुको मन्दिर निर्माण गर्ने ‘हाँगा’को रूपमा उल्लेख गर्छन्। उहाँले अन्यजातिहरूलाई पनि यस कार्यमा सहयोग गर्नेहरूका रूपमा वर्णन गर्छन्: ‘टाढा भएकाहरू आउनेछन् र परमप्रभुको मन्दिरमा निर्माण गर्नेछन्;’

अनि यशैयाले घोषणा गर्छन्, 'परदेशीहरूका छोराहरूले तेरा पर्खालहरू निर्माण गर्नेछन्।' जकरिया ६:१२, १५; यशैया ६०:१०।"

यस मन्दिरको निर्माणको विषयमा लेख्दै पत्रुस भन्छन्, "जसकहाँ आएर, जीवित ढुङ्गाजस्तै, जो मानिसहरूद्वारा त अस्वीकृत भयो, तर परमेश्वरद्वारा चुनिएको र बहुमूल्य छ, तिमीहरू पनि जीवित ढुङ्गाहरूझैँ आत्मिक घर, पवित्र पूजाहारीपनमा निर्माण भइरहेका छौ, ताकि येशू ख्रीष्टद्वारा परमेश्वरलाई ग्रहणयोग्य आत्मिक बलिदानहरू चढाओ।" १ पत्रुस २:४, ५.

"यहूदी र अन्यजाति संसारको खानीमा प्रेरितहरूले श्रम गरे, आधारमाथि राख्नका निम्ति ढुङ्गाहरू निकाल्दै। एफिससका विश्वास गर्नेहरूलाई लेखिएको आफ्नो पत्रमा पावलले भने, 'यसकारण अब तिमीहरू अब उप्रान्त परदेशी र विदेशी रहेनौ, तर सन्तहरूसँगका सहनागरिक हौ, र परमेश्वरका परिवारका हौ; अनि प्रेरितहरू र अगमवक्ताहरूको आधारमाथि निर्माण गरिएका छौ, जसमा येशू ख्रीष्ट स्वयं मुख्य कुनाको ढुङ्गा हुनुहुन्छ; उहाँमै सारा भवन ठीकसँग जोडिएर प्रभुमा एउटा पवित्र मन्दिरमा बढ्दै जान्छ; उहाँमै तिमीहरू पनि आत्माद्वारा परमेश्वरको वासस्थान हुनलाई एकसाथ निर्माण गरिंदैछौ।' एफिसी २:१९-२२।"

"र कोरिन्थीहरूलाई उनले यसरी लेखे: 'मलाई दिइएको परमेश्वरको अनुग्रहअनुसार, एक बुद्धिमान प्रधान निर्माणकर्ताझैँ मैले जग बसालें, र अर्कोले त्यसमाथि निर्माण गरिरहेको छ। तर प्रत्येक मानिसले त्यसैमाथि कसरी निर्माण गरिरहेको छ, सो कुरामा सावधान रहोस्। किनकि राखिएको जगबाहेक, जो येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ, अर्को जग कसैले बसाल्न सक्दैन। अब यदि कसैले यस जगमाथि सुन, चाँदी, बहुमूल्य पत्थरहरू, काठ, घाँस, परालले निर्माण गर्छ भने, हरेक मानिसको काम प्रकट हुनेछ; किनकि त्यस दिनले त्यसलाई देखाइदिनेछ, किनभने त्यो आगोद्वारा प्रकट गरिनेछ; र आगोले हरेक मानिसको काम कस्तो प्रकारको हो, त्यो जान्नेछ।' १ Corinthians ३:१०-१३."

"प्रेरितहरूले एक निश्चित जगमाथि निर्माण गरे, अर्थात् युगयुगको चट्टानमाथि। यस जगमा तिनीहरूले संसारबाट खानी खनेर निकालिएका ढुङ्गाहरू ल्याए। निर्माणकर्ताहरूले कुनै अवरोधबिना श्रम गरेका थिएनन्। ख्रीष्टका शत्रुहरूको विरोधका कारण तिनीहरूको काम अत्यन्तै कठिन बनाइएको थियो। तिनीहरूले झूटा जगमाथि निर्माण गरिरहेका मानिसहरूको कट्टरता, पूर्वाग्रह, र घृणासँग संघर्ष गर्नुपरेको थियो। मण्डलीका निर्माणकर्ताका रूपमा काम गर्ने धेरै जनालाई नेहेम्याहका दिनमा पर्खाल निर्माण गर्नेहरूसँग तुलना गर्न सकिन्थ्यो, जसका विषयमा यस्तो लेखिएको छ: 'पर्खाल बनाउनेहरू, र बोझा बोक्नेहरू, र बोकाइ गर्नेहरू—हरेकले एउटै हातले काम गर्थे, र अर्को हातले हतियार समात्थे।' नेहेम्याह ४:१७।" प्रेरितहरूका काम, ५९५, ५९६.

हामी यो अध्ययनलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

"मानवको पतनले समस्त स्वर्गलाई शोकले भरिदियो। परमेश्वरले बनाउनुभएको संसार पापको श्रापले कलुषित भयो र दुःख तथा मृत्युका लागि अभिशप्त प्राणीहरूले भरियो। व्यवस्थाको उल्लङ्घन गर्नेहरूका लागि कुनै छुटकाराको उपाय देखिएन। स्वर्गदूतहरूले आफ्ना स्तुतिका गीतहरू रोकिदिए। सम्पूर्ण स्वर्गीय प्राङ्गणहरूमा पापले ल्याएको विनाशको कारण शोक छायो।

"परमेश्वरका पुत्र, स्वर्गका महिमामय सेनापति, पतित मानवजातिप्रति दयाले द्रवित हुनुभयो। हराएको संसारका दुःखहरू उहाँको सामुने उठेर आउँदा उहाँको हृदय अनन्त करुणाले उद्देलित भयो। तर दैवी प्रेमले यस्तो योजना रचेको थियो, जसद्वारा मानिसको उद्धार हुन सक्थ्यो। परमेश्वरको भङ्ग गरिएको व्यवस्थाले पापीको जीवन माग गऱ्यो। समस्त ब्रह्माण्डमा केवल एकजना मात्र यस्तो हुनुहुन्थ्यो, जसले मानिसका पक्षमा त्यसका मागहरू पूरा गर्न सक्नुहुन्थ्यो। दैवी व्यवस्था स्वयं परमेश्वरजत्तिकै पवित्र भएकाले, केवल परमेश्वरसँग समतुल्य एकजनाले मात्र यसको उल्लङ्घनको प्रायश्चित गर्न सक्नुहुन्थ्यो। ख्रीष्टबाहेक अरू कसैले पनि पतित मानिसलाई व्यवस्थाको श्रापबाट उद्धार गरेर फेरि स्वर्गसँग मेलमिलापमा ल्याउन सक्दैनथ्यो। ख्रीष्टले पापको दोष र लज्जा आफूमाथि लिनुहुनेथियो—त्यस्तो पाप, जो पवित्र परमेश्वरको निम्ति यति घृणित थियो कि त्यसले पिता र उहाँका पुत्रलाई छुट्याउनेपर्थ्यो। नष्टप्राय मानवजातिलाई बचाउन ख्रीष्ट दुःखको अतल गहिराइसम्म पुग्नुहुनेथियो।"

“पिताको सामु उहाँले पापीका पक्षमा विनय गर्नुभयो, जबकि स्वर्गीय सेनाले शब्दहरूले व्यक्त गर्न नसकिने चासोको तीव्रतासहित परिणामको प्रतीक्षा गरिरहेकी थिई। त्यो रहस्यमय संवाद—‘शान्तिको सल्लाह’ (जकरिया ६:१३)—पतित मानवसन्तानका निम्ति लामो समयसम्म चलिरह्यो। पृथ्वीको सृष्टिभन्दा अघि नै मुक्तिको योजना स्थापित गरिएको थियो; किनकि ख्रीष्ट ‘जगत्को जग बसालिनुभन्दा अघि मारिनुभएको थुमा’ हुनुहुन्थ्यो (प्रकाश १३:८); तैपनि दोषी जातिका निम्ति आफ्ना पुत्रलाई मर्न सुम्पनु ब्रह्माण्डका राजाकै निम्ति पनि एक संघर्ष थियो। तर ‘परमेश्वरले संसारलाई यस्तो प्रेम गर्नुभयो, कि उहाँले आफ्ना एकलौता पुत्र दिनुभयो, ताकि उहाँमाथि विश्वास गर्ने कोही पनि नाश नहोस्, तर उसले अनन्त जीवन पाओस्।’ यूहन्ना ३:१६। ओह, उद्धारको रहस्य! उहाँलाई प्रेम नगर्ने संसारप्रति परमेश्वरको प्रेम! ‘ज्ञानभन्दा पर भएको’ त्यस प्रेमको गहिराइ कसले जान्न सक्छ? अनन्त युगहरूसम्म, त्यस अगम्य प्रेमको रहस्यलाई बुझ्न खोज्ने अमर बुद्धिहरू आश्चर्यचकित हुनेछन् र आराधना गर्नेछन्।”

“परमेश्वर ख्रीष्टमा प्रकट हुनुपर्ने थियो, ‘संसारलाई आफूसित मिलाप गराउँदै।’ २ कोरिन्थी ५:१९। मानिस पापद्वारा यति पतित भएको थियो कि शुद्धता र भलाइ नै जसको स्वभाव हो, उहाँसँग आफ्नै बलमा सामञ्जस्यमा आउनु उसका लागि असम्भव थियो। तर ख्रीष्टले व्यवस्थाको दण्डादेशबाट मानिसलाई उद्धार गरिसकेपछि, उहाँले मानवीय प्रयाससँग एकताबद्ध हुन दिव्य शक्ति प्रदान गर्न सक्नुहुन्थ्यो। यसरी परमेश्वरतर्फको पश्चात्ताप र ख्रीष्टमाथिको विश्वासद्वारा आदमका पतित सन्तानहरू फेरि एक पटक ‘परमेश्वरका सन्तान’ बन्न सक्थे। १ यूहन्ना ३:२।” पाट्रियाक्स एण्ड प्रफेट्स, ६३, ६४।